

Reina de les festes, Dames de la Ciutat, membres de la Corporació municipal, senyores i senyors.

Hui estem ací units per a fer un homenatge a ANA MARIA LÓPEZ TAURÁ i a PEDRO JUAN PINA HARO. Ana Maria ja ha complert els 100 anys i Pedro complirà els 99 el mes que ve. Edats molt avançades a les quals només uns pocs poden arribar.

Hui, per tant, celebrem que Ana Maria i Pedro continuen entre nosaltres per a fer-nos creure que els humans tenim una fortalesa infinita, per a fer-nos riure amb el seu particular sentit de l'humor i amb la gran quantitat històries que amaga una vida tan llarga.

Allà per l'any 1915 naixia Ana Maria a Camp de Vànol, un poble dels Pirineus, on els seus pares se'n van anar a treballar en la construcció del ferrocarril. La infantesa i joventut de Pedro va transcórrer a terres de Castella La Manxa. Concretament a Barrax, un poble d'Albacete amb un passat lligat als camps de safrà i al seu Molí de Vent.

Pedro va deixar la seua terra i va vindre a Vila-real per raons laborals. Ací va trobar un treball que li va permetre anys després portar a tota la seua família. Va treballar a l'obra i a una fàbrica de fer terrasso. Un aprenentatge que li va permetre construir amb les seues mans la casa que compartiria ací amb Hilaria, la seua dona, amb qui va tindre 4 fills.

Ana Maria va tornar a Vila-real als 8 anys i ací va viure els moments més feliços de la seua vida. Va anar a escola a les monges, va treballar una temporada al magatzem de taronges i després es va enamorar de Vicent Moliner, conegut al poble com “Serra”, amb qui es casaria i tindria 4 fills.

Han passat molts anys i ara, des de la distància, potser tenen un record borrós d’algunes coses. Ha hagut moments dolços, altres més amargs, però quin remei, han hagut d’acceptar la vida que els ha tocat. Han viscut la guerra civil, la segona república i la dictadura de Franco. Pedro va estar a la presó durant la guerra. Episodis de la vida ben durs i ferides, que només es curen amb el pas del temps, amb valentia i amb l’amor de la família.

Hui potser els sembla que tot allò va ocòrrer fa una eternitat, però hi ha coses que malgrat el pas del temps sen’s queden gravades a la memòria. Ana Maria encara recorda aquell dia que el General Sanjurjo va inaugurar la caserna de la guàrdia civil de Vila-real. Sempre conta que va ser ella qui li va donar un ram de flors al general.

Ara tant Pedro com Ana Maria porten una vida molt més reposada. Pedro ja no va a per ferralla amb la bici, i Ana Maria ha deixat de banda una de les seues passions: viatjar. Ella ha sigut molt moderna per a l’època i, encara que no ho parega, s’ha recorregut mitja Europa. Ha estat a Itàlia, Holanda i a les Canàries.

Els anys pesen, però afortunadament els dos, Ana Maria i Pedro, tenen bona salut. Amb quasi un segle de vida a l'esquena, els fills de Pedro no recorden haver-lo vist mai malalt. Passen els hiverns, els estius... i no agafa ni un refredat.

Potser, si els ho hagueren dit, no s'ho hagueren cregut. Però sí, Ana Maria ha arribat als 100 anys i Pedro segur que ho farà amb eixa salut de ferro. Ana Maria, sempre tan divertida, pendent de la família i disfrutant d'aficions com els viatges i el ball. I Pedro, 99 anys portant una vida molt tranquil·la i pacífica, sempre treballant i al costat de la família.

Se que, des que els ho van comunicar, han estat contents i il·lusionats en este homenatge de hui. Precisament és eixa il·lusió per les xicotetes coses de la vida la que els manté vius. Conserven la curiositat per allò que els envolta, i eixa curiositat els dona l'energia necessària per a continuar endavant.

Arribar als 100 anys no ha de ser fàcil. Han hagut d'acceptar que les coses canvien i han après a adaptar-se a les limitacions pròpies de la edat. Vostés han estat sempre pendents i cuidant de la família, ara han canviat els papers. És moment de deixar-se cuidar, disfrutar dels néts i bésnets i de les coses bones que segur també te aquesta etapa de la vida.

Per a tots nosaltres ha sigut un plaer compartir aquest acte amb vostés i un lliçó de vida vore que no han perdut el somriure. Espere que vostés guarden un bon record d'aquest dia i l'afegeixquen als bons moments d'esta llarga vida que han viscut.

Moltes gràcies a tots per la seua assistència.